

Lilibeth Cuenca Rasmussen

'So who decides, what is art/Is it enough, like Manzoni, to cut a fart?/ To common people, it can be hard to understand/ that making art, can be to crap in a can.' Slik lyder åpningen av *The Artist Song* fra 2007. Selve verket har form som en musikkvideo der Lilibeth Cuenca Rasmussen fremfører en selvskrevet rap ikledd en ettersittende hvit kjole, altfor høye sko, og en bemerkelsesverdig hatt på hodet. Samtidig som hun synger 'Art is great – it has no limitations' prøver hun å ta seg fremover i hallene til Ny Carlsberg Glyptotek som er fylt av klassiske marmorstatuer, men det syns umulig å bevege seg på grunn av kjolen. Hvor langt må man gå for å bryte gjennom i kunstverdenen?

Cuenca Rasmussen imiterer popmusikken, samtidig som hun benytter formen bevisst. Hun arbeider primært med dokumentar og musikkvideo. Mens musikkvideoene ofte er korte, er dokumentarene lengre. Her går hun gjerne mer antropologisk til verks, med utgangspunkt i sin egen dansk-filipinske bakgrunn som hun bruker til å stille spørsmål rundt tilhørighet, identitet og kjønn. Rasmussens doble kulturbakgrunn har gitt henne en egen sensitivitet for narrativer som eksisterer både i og mellom disse kulturene. I musikkvideoen *Absolute Exotic* fra 2005, belyses en form for 'positiv rasisme'. Scenografien er enkel, nærmest primitiv: Foran et filtteppe dekorert med 'eksotiske stereotyper' som palmer, vulkaner, apekatter og en strand danser Cuenca Rasmussen iført kun bastskjørt og bikini. Hun ser søt og uskyldig ut, helt til hun starter å rappe: 'Når jeg er i byen på bar/ mænd der spør' hvor jeg er fra/ Smiler, men tænker gæt din nar/ Fra sydsjælland lyder mit svar/tænker om min hud den var hvid/ville ikke score en skid.' I rappens røde språk problematiseres synet på kvinner som et eksotisk og erotisert objekt.

'So who decides, what is art/ Is it enough, like Manzoni, to cut a fart?/ To common people, it can be hard to understand/ that making art, can be to crap in a can.' This is the opening of *The Artist Song* from 2007. The work is a music video where Lilibeth Cuenca Rasmussen performs a self-written rap wearing a tight white dress, extremely high-heeled shoes, and a remarkable hat. While she sings 'Art is great – it has no limitations' she attempts to walk forward in the halls of Ny Carlsberg Glyptotek, crowded by classic marble statues, but it seems impossible to move because of the dress. How far do you have to go to break through in the art world?

Cuenca Rasmussen imitates pop music, while she at the same time is aware of how to use it. She works primarily with documentaries and music videos. While the music videos tend to be short, her documentaries last longer. Through an anthropological approach the works are often based on her Danish-Filipino background, which she uses to ask questions about belonging, identity and gender. Cuenca Rasmussen's dual cultural background has given her a special sensitivity for narratives that exist both within and between these cultures. In the music video *Absolute Exotic* from 2005, she highlights a form of 'positive racism'. The scenography is simple – almost primitive: It consists of a blanket in filth decorated with 'exotic stereotypes' as palms, volcanoes, monkeys and a beach. She dances around wearing only a grass skirt and bikini. She looks sweet and innocent until she starts to rap: 'When I go out for a beer/ men ask where are you from dear/ mister I'm no Miss Saigon/ tell me what is your mission/ an export from Manila/ I'm a half Filipina'. In the raw language of rap, she issues the sight of much man on women as eroticized exotic objects.

